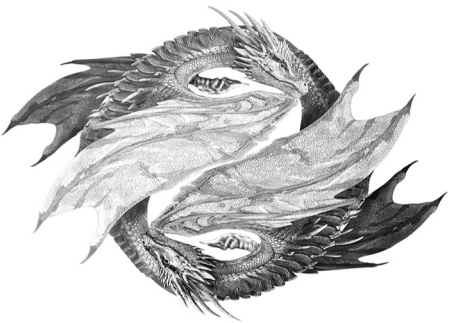
JARMILA MLČOUŠKOVÁ

CÍSAŘSTVÍ OHNĚ A ŽÁRU

POLÍBENÁ OHNĚM, ZOCELENÁ ZRADOU

KNIHY JARMILY MLČOUŠKOVÉ
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Dračí císařovna

Císařství ohně a žáru

Připravujeme

Císařství ledu a mrazu

JARMILA MLČOUŠKOVÁ

CÍSAŘSTVÍ OHNĚ A ŽÁRU

POLÍBENÁ OHNĚM, ZOCELENÁ ZRADOU

MYSTERY PRESS

2026

Všechny osoby románu jsou vymyšlené a za jejich jednání autor neodpovídá. Právě tak i místa, kde se děj odehrává, a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jarmila Mlčoušková, 2026
Cover Illustration © Bianca Bordianu, 2026
Cover Design © Lukáš Tuma, 2026
Map © Moreno Paissan, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-227-4 (pdf)

Draceannský kontinent
Moře protikladů
TORTHAI
Caldaor
průsmyk Caol Téoramn
Zornice chaosu
TENGERSKÁ ŘÍŠE
Velká step
Čepel osudu
Trojbřitá
pohoří Wakhaan
Khyar Ordon
Poloostrovy ledové koruny
Pohoří ledových květů
Monstrohryzové
Severní dračí teritorium
Sioc (tengerský Burkhan)
Pán ledu a mrazu
pohoří Darkhad
IONAD
základna Acathair
ACHAR
Raon'Draig
Dračí hřbety
řeka Aibhain
DAIGEANSKÉ CÍSAŘSTVÍ
základna Leathan
pohoří Sharuul
Jižní dračí teritorium
Lávové souostroví
MIANACH
Moře ker
PUSTINY
Moře vřelosti
Laibh (tengerský Khaluun)
Paní ohně a žáru
Pohoří předělu
ŽAHAVÁ POUŠŤ

1.

KREV DRAČÍHO STROMU

Až dřevo posvátného stromu uroní krvavé slzy na dávnou počest první Dračí císařovny, nastane čas jejího znovuzrození.
– Pověsti Daigeanského císařství

Už zítra večer vstoupím do dračího teritoria, zapálím Plamen výzvy a buď se zařadím mezi letce, nebo naplním žaludek nějakému drakovi. Druhá varianta sice nezní nic moc, ale možná mi nakonec bude připadat lepší než se vrátit s nepořízenou. Neumím si představit, že bych si dokázala vytyčit nějaký jiný životní cíl.

Nedočkavě se zavrtím. Sedím s nohama volně spuštěnýma z okna svého pokoje, vytesaného v krémovém vápenci císařského paláce. Před sebou mám dechberoucí výhled na údolí porostlé kvetoucími rododendrony a vřesy, orámovaný zalesněnými vrcholky Dračích hřbetů. Ani po měsíci od chvíle, kdy jsme se s Aislinn vrátily z povinného vojenského výcviku, se ho pořád nemůžu nabažit. Vzduchem se nese vůně kvetoucích třešní a bečení nic netušících ovcí, které naši pastevci vyhánějí do údolí, aby zvýšili šance adeptů na přežití.

„Nic ve zlém, Maeve, ale pěkně jsi přibrala," poznamená Aislinn s krutou upřímností nejlepší kamarádky, zatímco mi rozčesává vlasy, aby mi mohla uplést cop.

Nepotřebuju, aby mě na to upozorňovala. Těžko můžu přehlédnout, že zatímco její chlapecká postava by zabrala sotva polovinu šířky rámu, můj zadek vězí v okně skoro nadoraz.

„Po třech letech drilu mám právo na trochu pohodlí. A ty se cpeš ještě víc, jenom to na tobě není vidět, pokrytče," odseknu.

„Možná se cpu, ale aspoň jsem nepřestala cvičit," popichuje mě. „Nemyslíš, že je trochu pitomost začít se flákat, zrovna když se blíží Noc výzvy?"

„Vůbec nevíme, podle čeho si draci své letce vybírají. Kdyby na ně dělalo dojem šedesát dva způsobů, jak holýma rukama vyřídit povstalce, tak by se všichni naši bojoví instruktoři vznášeli v oblacích," namítnu.

Aislinn se nuceně zasměje, stáhne mi vlasy do vysokého culíku a začne je zaplétat. „Zbožňuju, jak si umíš svou lenost odůvodnit."

Poznám, že jsem ji podrážděla, a radši už se dál nepřu. Co po mně vlastně chce? Copak nestačí, že jsem poslední tři roky strávila vojenskou průpravou, kterou všichni povinně absolvujeme od patnácti let? Kromě povstaleckých rebelií nad námi visí neustálá hrozba, kterou představují Tengerové a jejich draci ze severních teritorií. Každý musí být připravený chopit se zbraně a hájit zájmy Daigeanského císařství, přestože nejdůležitější složkou naší obrany samozřejmě není běžná armáda, ale dračí letci. Ne že bych si nevážila výcviku, který mě naučil, jak se bránit a přežít bez prostředků v divočině. Jen prostě nemám potřebu být ve všem dokonalá a občas uvítám příležitost trochu se ulít. Na rozdíl od Aislinn, která neváhala ztropit před velením scénu a vydupat si soukromé lekce navíc, protože se jí zdálo, že ji instruktoři coby regentčinu dceru příliš šetří. Občas si říkám, jak se zrovna z nás mohly stát nerozlučné kamarádky.

Takhle blízko před Nocí výzvy se nás obou zmocňuje neklid a pořádně nevíme, čím se zabavit. Aislinn mi v tichosti doplete

cop a vyměníme se. Před očima se mi rozprostřou její úžasné ohnivé vlasy, rámující pihami posetou tvář s medově hnědýma očima. Když odhrnu kadeře z levé strany krku, objeví se její ard'teag, znamení letce. Aislinn je mezi adepty jediná, kdo se s ním narodil, protože pochází z dlouhé ženské linie regentek odvozujících svůj původ až k jedné z Dračích císařoven. My ostatní jsme si znamení museli vysloužit zdoláním Curchun Cinn, Cesty povýšení. Symbol vypadá stejně jako můj – dvojice draků, jejichž těla se vzájemně doplňují a tvoří kruh –, ale zatímco její je bledý jako dávno zahojená jizva, ten můj má rudou barvu popáleniny, stejně sytou jako v den, kdy jsem prošla Bránou blesků. Pokud si nás během Noci výzvy nevybere žádný drak, znamení letce do pár dnů docela zmizí, sen se rozplyne. Nikdo nedostane druhou šanci pohlédnout na svět z dračí perspektivy.

Na nádvoří pod námi zavládne ruch a já vykouknu vedle Aislinniny hlavy, abych zjistila, co se děje. Srdce se mi rozbuší, když uvidím dvacítku našich letců. Nejspíš se vracejí z nějakého jednání u regentky. Palácový komplex na vrcholku Hory tisíce zákrut obývá jen regentčin dvůr, sloužící, adepti a – v samostatném křídle přizpůsobeném jejich potřebám – letci. Vždycky mě mrzelo, že ze svého okna nevidím na přistávací plošinu, z níž vzlétají se svými draky. Proto jsme se s Aislinn často kradly do zahrad a šplhaly na terakotovou zeď, která je odděluje od výcvikových prostor. Pokaždé jsem s sebou vzala ořechové košíčky a pak už jsme jen čekaly a sázely se, jestli se dřív objeví nějaký drak, nebo učitel, který Aislinn odvleče na hodinu daigeanského hospodářství. Když nám přálo štěstí, viděly jsme přistávat nebo odlétat celou klínovou formaci, valily jsme oči na všechny ty senzační draky a představovaly si, že tohle jednou bude i naše budoucnost.

Dvě letky o devíti a jedenácti členech, které jsme za vlády současné regentky dokázali sestavit, můžeme považovat za veliký

úspěch. Draci jsou nevyzpytatelní a někdy si po celá desetiletí nevybrali jediného letce. Tehdy Daigean zažíval zranitelná období, během nichž zesílily vnitřní nepokoje i hrozba od Ledových, jak přezdíváme Tengerům. Za poslední dva roky přibylo celkem pět letců a letos bude o pouto usilovat jedenadvacet adeptů, což je nejvyšší zaznamenaný počet od dob poslední Dračí císařovny Ciary. Pokud si draci nepostaví hlavy, možná dáme dohromady celou novou letku.

V patnácti jsem měla oči jen pro draky, ale teď se přistihnu, jak mezi procházejícími letci pátrám po nějaké zajímavé mužské siluetě. Některým už je kolem čtyřiceti, a přestože se musí udržovat v kondici, dvěma z nich pod přiléhavými uniformami vystupují nevzhledné pupky. Hmm, možná támhleten letec zabraný do hovoru s Freyou, kapitánkou první letky. Do tváře mu nevidím, ale jeho elegantní pohyby mi učarují. Třeba o něm brzo zjistím víc…

Aislinn letce také pozoruje, ale hlavou se jí honí úplně jiné myšlenky. „Až se stanu jednou z nich, nechám si okamžitě ostříhat vlasy. Pletení copu je beztak jen ztráta času. Nemyslíš, Maeve?“

„Mně se líbí představa, jak za mnou při letu vlají ve větru,“ přiznám.

„Ach jo. Takže ani ve výcvikovém z tebe tu beznadějnou romantičku nedokázali vymlátit,“ konstatuje Aislinn. Zahlédne letmý úsměv, který mi elegantní letec vykouzlil na tváři, a přisadí si: „Jenom doufám, že se to ještě nezhoršilo.“

Ta holka mi prostě neodpustí sebemenší projev ženských slabostí. Vsadím se, že se jí každou noc zdá o tom, jak na drakovi pronásleduje povstalce.

Ještě kousek a obě letky nám zmizí z dohledu. Vtom se nad palácem rozlehne mohutný dunivý hlas zvonu. Ten nádherný hluboký tón nepoznávám – nepatří hodinovému zvonu ani těm, s jejichž pomocí svoláváme draky. Letci se zarazí a nevěřícně otá-

čejí hlavy směrem k zahradám, odkud se zvuk line a rozlévá do údolí. Aislinn šokovaně zamrká a vykloní se tak, že málem vypadne z okna. Pak se prudce otočí ke mně.

„Maeve," vyhrkne. „To přece nemůže být…?"

„No, určitě to není časoměrný ani žádný z těch, kterými se běžně svolávají draci," ubezpečím ji, přestože se sama zdráhám uvěřit jediné zbývající možnosti.

„Já to věděla!" zaječí Aislinn. Ještě nikdy jsem v jejím hlase neslyšela takové vzrušení.

Takhle může bít jen Mlčící, zvon, který v císařských zahradách visí bez užitku už celá staletí, a jestli se dá věřit legendám, probouzí se jen proto, aby ohlásil příchod Dračí císařovny. Mám pocit, že mu zdálky odpovídá řev draků, ale to je určitě jen výplod mé zjitřené představivosti.

Aislinn se zpola zapletenými vlasy vyběhne z mého pokoje, aniž by se starala, jestli ji následuju. Nemám jí to za zlé. Pokud Strom Dračích císařoven skutečně začal ronit krvavou mízu zrovna dnes, pouhý den před naší Nocí výzvy… Aislinn má ohromnou příležitost stát se císařovnou po více než třech staletích, kdy Daigeanu vládly pouze regentky. *A nejenom ona,* uvědomím si. Teoreticky mám šanci i já nebo každá další ženská adeptka, která se zítra vypraví do dračího teritoria. Postačí k tomu zdánlivá maličkost – namísto obyčejného gwynta, které sedlají všichni naši letci, si jednu z nás pro uzavření pouta musí vybrat císařský y'draig. *Pěkně děkuju,* otřesu se nad tou představou. Na y'draiga a Aislinniny otravné vladařské povinnosti si vážně zálusk nedělám.

Přístup do zahrad je možný jen z palácové chodby (anebo přes zeď), ale i tak mě nemile překvapí, kolik zvědavců už mě stihlo předběhnout. Zahrady se stupňovitě svažují po terasách vytesaných do vápence a zasypaných vrstvou úrodné půdy, pracně dopravené z nížin v okolí Dolního města. Kličkuju po úzkých

chodníčcích mezi spirálami, oblouky a nadýchanými obláčky pečlivě tvarovaných dřevin a přeběhnu můstek nad jezírkem plným barevných rybek. Když míjím zvonici, bleskne mi hlavou, jestli celý ten poprask není dílem nějakého odvážného vtipálka. Jestli ano, nechtěla bych být v jeho kůži, až se dostane Aislinn do rukou.

Lidé přede mnou se zastavují, mačkají nebo vytahují na špičky, ale já se nevzdávám a odhodlaně se probíjím vpřed. Coby adeptka mám jistě větší právo vědět, co se děje, než nějací zvědaví úředníci nebo sloužící. Konečně se mi podaří prodrat doprostřed zahrady. Přede mnou, obkroužený živým plotem z ohnivě zbarvených růží, stojí na nízkém pahorku Strom Dračích císařoven. Z jeho sukovitého kmene vyrůstá hustý propletenec větví připomínajících lidské ruce s baculatými, bizarně protaženými prsty, které svými špičkami podpírají širokou, jen mírně zaoblenou korunu. Tmavě zelené listy jsou uspořádané do kulovitých svazků a už od pohledu pichlavé jako ostří nože. Říká se, že strom je starý nejméně tři tisíce let a nevyrostl z obyčejného semene, ale z nevylíhlého dračího vejce. O obojím mám sice pochybnosti, ale pravdou je, že jsem nikdy neviděla žádný strom, který by se mu podobal.

Téměř všichni přihlížející zůstali uctivě stát ve vnějším kruhu vymezeném trnitým porostem růží. Někde mezi nimi budou naši letci i všichni adepti, ale já upírám zrak na Aislinn, která s bezostyšností regentčiny dcery natáhne ruku ke kmeni a zvědavě ponoří prsty do jedné z jasně rudých stružek vytékajících z prasklin v kůře. Když je odtáhne, vypadají jako potřísněné krví. Aislinn pohodí hlavou a hrdě se rozhlédne kolem sebe, jako kdyby jí strom právě vyjevil velkolepou budoucnost. S napůl spletenou korunou vlasů zářících jako vodopád tekutého ohně každým coulem připomíná mladičkou Dračí císařovnu.

Dav zevlounů zahučí jako rozrušený úl a vzápětí se rozestoupí před Aislinninou matkou, regentkou Aithné. Vážnost úřadu jí nedovoluje kráčet rychleji než drobnými krůčky a její silně napudrovaná tvář připomíná spíš masku, a přece jako by se zpoza jejích rozvážných pohybů a netečných rysů draly na povrch nenaplněné touhy a ambice, připravené dychtivě se vrhnout na její dceru. Jako věrný stín kráčí regentce v patách první ministryně Dergnat, žena pověstná svým tvrdým přístupem k potlačování povstaleckých rebelií. I ona má obličej ukrytý pod vrstvou pudru, jak dvorský mrav káže všem, kdo vykonávají nejvyšší funkce. Když si představím prudkou a výbušnou Aislinn, jak každý den podstupuje tuhle zdlouhavou a nesmyslnou proceduru, unikne mi zlomyslný úsměv. Ale jak ji znám, možná se prostě rozhodne změnit tradice.

Regentka a ministryně s okázalou důstojností dokráčejí k dračímu stromu. Jeden upřený matčin pohled stačí na to, aby Aislinn nasupeně vyklidila prostor. Nejspíš si teprve teď uvědomila, že se k nároku na své dědictví přihlásila předčasně. Nikde není výslovně psáno, že se Dračí císařovnou pokaždé stane dcera regentky.

Aithné se obrátí k nám a doširoka rozpřáhne ruce: „Vážení dvořané, chrabří letci a zejména naši nadějní adepti! Slyšte má slova pronesená na počest Mairead, Imogen, Étaín, Gaireach a Ciary."

Vím, co bude následovat, a poslouchám jen na půl ucha. Než se dostane k jádru sdělení, regentka odříká dlouhý seznam skutků a reforem přičítaných pětici historicky doložených Dračích císařoven. Uznávám, že jejich zásluhy umí podat nanejvýš působivě, ale stejně mi nepřipadá, že by svým významem o tolik předčily některé slavné regentky. Vždycky jsem si představovala, že každá císařovna se svým y'draigem musela vykonat nějaký opravdu velkolepý čin. Aislinn tím byla jednu dobu doslova

posedlá a trávila dlouhé hodiny v palácové knihovně, jako by snad měla šanci objevit něco, co všichni před ní přehlédli. Pamatuju si, jak se nadchla, když na okraji jednoho tištěného vydání *Dějin Maireadiny éry* našla ručně připsanou záhadnou poznámku: *Podstata Maireadina tajného poslání se nenávratně rozplynula v mlze rozvířené Dearmadovými křídly.* Jenže pak jí knihovnice šetrně vysvětlila, že ta fráze neznamená nic víc než vzletný opis, jímž si frustrovaní historici ulevují nad tím, jak jejich předchůdci zfušovali dochované záznamy. Toho dne Aislinn s hledáním nadobro praštila.

„Moji drazí adepti!" osloví nás regentka a já podle slavnostní intonace jejího hlasu zadoufám, že se proslov nachýlil k závěru. „Crann y'Draigan, posvátný Strom Dračích císařoven, po více než třech staletích uronil krvavou mízu pouhý den předtím, než vstoupíte do dračího teritoria. Tato Noc výzvy vejde do dějin! Každý z vás, kteří jste byli poznamenáni symbolem ard'teagu, bude mít jedinečnou příležitost uzavřít pouto s císařským drakem. Jménem celého Daigeanu vás vyzývám: nepromarněte tuto šanci!"

Tomu aspoň říkám motivační řeč. O tom, kolik adeptů se asi dokáže vměstnat do prostorného žaludku císařského y'draiga, nepadlo ani slovo.

Aithné sestoupí z pahorku a pokyne své dceři, aby se k ní připojila. Určitě spolu budou až do noci spřádat plány na zítřek a já nedostanu šanci své dojmy s Aislinn začerstva probrat. Ale co, beztak by mě ve svém nadšení asi nepustila ke slovu.

Po regentčině odchodu se většina přítomných nahrne ke stromu, aby si vzácnou mízu taky okoukli zblízka. Proderu se proti proudu nedočkavců a obsadím lavičku ve stínu vzrostlého rododendronu, než se prostor kolem krvácejícího stromu vylidní. Přes zeď zahlédnu přelézat pár letců a pousměju se. Jako bych už byla jednou z nich.

Trpělivě čekám, než se odloudají poslední zvědavci, abych na svůj průzkum měla klid. Obejdu kmen dokola a neodolám, abych se mízy opatrně nedotkla. Na prstech mi však neulpí ani kapka; takzvaná dračí krev už začala zasychat. Nakloním se blíž a prohlížím si praskliny prostupující kůrou. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby ji Aithné potají nechala nařízнout, aby povzbudila Aislinninu víru v zítřejší úspěch. Trhliny však nevypadají jako rány způsobené nožem; jsou jemné a nepravidelné, jako kdyby kmen skutečně popraskal sám. To poznání mě vyvede z míry víc, než jsem ochotná připustit. Opřu se o kmen oběma rukama, zhluboka vdechnu vzduch prosycený vůní kvetoucích třešní a na chvíli zavřu oči, jako bych tím mohla uniknout svým obavám. Už se nebojím jen toho, že během Noci výzvy neuspěju nebo skončím v dračím žaludku. Probouzí se ve mně plíživý strach z událostí, které nám přinese návrat Dračí císařovny.

Ještě chvíli stojím s čelem obráceným ke stromu, než si uvědomím, jak hloupě to musí vypadat. Ušklíbnu se nad vzorkem kůry obtištěným v dlaních a obrátím se k odchodu. Nohy mě však po zvyku nenesou zpátky do paláce, nýbrž k terakotové zdi. Bez potíží se na ni vyhoupnu – taková překážka adepta, který si umí najít oporu v sebemenší skulině, opravdu nezastaví. Přímo pode mnou se nachází cvičiště vyhrazené nováčkům a za ním je vidět část přistávací plošiny a ubikace letců. Všude panuje klid; než jsem si stihla obhlédnout krvácející strom, obě letky už vyrazily někam do terénu. Mou pozornost přitáhne hlasité zapraskání zprava, kde se pár desítek stop pod cestou vedoucí kolem císařských zahrad nachází další skalní terasa, zakončená strmým srázem. Ustaraně se zamračím. Že by ke všemu, co se dnes přihodilo, na poslední chvíli přibyl nějaký další adept?

Pověsím se na zeď, která je na vnější straně přinejmenším dvakrát vyšší, sešplhám dolů a sejdu po schůdcích na terasu. I o ni se starají zahradníci, ale na rozdíl od císařských zahrad vypadá

trochu zpustle; stromky a keříky v květináčích by potřebovaly dotvarovat a nikdo se neobtěžoval vytrhat semenáčky akácií, které se uchytily v puklinách. Aspoň že ozdobná fontána s pitnou vodou vypadá dokonale čistá. Přiblížím se k okraji srázu a chloupky na kůži se mi varovně zježí. Přímo přede mnou srší a jiskří Brána blesků a znamení na mých zádech začíná povědomě mravenčit. Od chvíle, kdy jsem jí prošla, už uplynulo sedm let, ale já na ni nikdy nezapomenu, stejně jako na několik nekonečných hodin strávených zdoláváním Curchun Cinn, které jí předcházely. Z chiantštiny, mrtvého jazyka dávných uctívačů symbolů, Curchun Cinn doslovně překládáme jako Cestu povýšení, ale další, ještě výstižnější význam toho názvu je Cesta strmého pádu. V paměti mi ožijí vzpomínky na do krve rozedrané prsty na nohou i rukou, na to, jak jsem se snažila urvat chvíle odpočinku v puklinách nebo na uzoučkých římsách a jak jsem trnula, aby se nezvedl vítr nebo nepřišel déšť.

Boháč i nuzák, kdokoli může poslat své dítě na Cestu povýšení, aby si vydobylo znamení letce, nebo na ní našlo smrt. Tohle rčení mi připomene, že ať už se po skále snaží vyškrábat kdokoli, pravděpodobně bude příliš mladý, než aby se zúčastnil zítřejší Noci výzvy.

Obejdu bránu co největším obloukem, opatrně přikleknu na okraj srázu a podívám se dolů. Skála je v těchto místech téměř dokonale hladká, jako by ji uťala nějaká ohromná čepel. Odhadem sto stop pode mnou se krčí ženská postava a snaží se střídavě protřepat prsty obou rukou. Žádná desetiletá holka, ale mladá žena přibližně v mém věku. Sotva ji zahlédnu, dlaně se mi začnou nervózně potit. Je už tak blízko a musí být na pokraji sil. Vtom se podívá vzhůru a uvidí mě. Její rty se pohnou, ale slova ke mně nedorazí. Přesto si snadno domyslím, co řekla: „Neopovažuj se mi pomáhat!“

Vím, že nemůžu, protože bych zmařila celé její úsilí. Tuhle cestu musí každý zdolat sám, bez jištění a bez pomoci, jinak ho

Brána blesků nenechá projít dál. Svádím boj mezi touhou ustoupit od okraje a čekat v nejistotě, nebo jejímu zápasu o život se zvrhlým okouzlením přihlížet do samého konce. *Jestli se zřítí, nikdy se nezbavím pocitu viny na její smrti.* Teprve tato myšlenka mě přinutí ucouvnout tak, abych na lezkyni neviděla. Vzpomenu si na svou vlastní krutou žízeň a napadne mě, jak být aspoň trochu užitečná: vrátím se k ozdobné fontáně a naberu vodu do jedné z hladkých kamenných misek, zasazených v ozdobném okruží. Pro jistotu ji ochutnám; je ohřátá sluncem, ale čistá a bez pachuti.

Sotva zvednu oči od vodní hladiny v misce, vyděšeně strnu. Obloha se neuvěřitelně rychle zatahuje; dravě a bez varování se sem žene jarní bouře. Ta žena už si nemůže dovolit odpočívat.

Nemám tušení, jak dlouho stojím s miskou ve zdřevěnělých rukou a pohledem se snažím zadržet blížící se mračna, než se nad okrajem srázu objeví hlava lezkyně. Žena se naposled přitáhne, překulí se a zůstane chvíli ležet. Pak se vyškrábe na nohy a nejistě vykročí vpřed. Brána blesků před ní vyzývavě jiskří zlatými a modravými výboji. V kovovém čele je umělecky vytepaný kruhový symbol ard'teag: těla dvou draků vzájemně zaklesnutých jeden do druhého. Jeden je modro-bílý, druhý zlato-rudý. Sioc a Laibh – stín a jas, oheň a mráz, mužský princip vedle ženského. Symbol rovnováhy a připomínka nevyhnutelné existence protikladů, které se vzájemně doplňují.

Zatímco od západu prosvítá narudlá sluneční záře, nad našimi hlavami se rozvalují těžká šedivá mračna. Zvedá se vítr a přináší s sebou první dešťové kapky. Kolem adeptčiny tváře poletují uvolněné vlasy a do skrání ji šlehají bělostné okvětní lístky, které vítr strhává z okrasných třešní a prohání okolo hory. Naše pohledy se protnou uprostřed jiskřící Brány blesků a já vím, že tohle bude jedna z těch chvil, na které se nezapomíná.

Žena sebou škubne, když z brány vyšlehne výboj a zasáhne ji do odhalené šlachovité paže. Svaly na zádech se mi zatnou vzpo-

mínkou na okamžik, kdy jsem na jejím místě stála já. Byla to tak hrozná bolest, že mě srazila na kolena.

Tahle adeptka se zdá být odolnější; přestože se celá chvěje bolestí a vyčerpáním, zvládá mezi jektajícími zuby cedit nadávky. Po chvilce se vzchopí, provrávorá bránou a zastaví se naproti mně. Zapře se dlaněmi o stehna a ztěžka vydechuje. Čerstvě vypálené znamení letce na její paži září barvami plamene. Zírám na ně se stejnou zvědavostí, s jakou si ho prohlíží ona sama. Pak se narovná a zpříma mi pohlédne do tváře. Pokožku má opálenou dohněda a oči mírně zešikmené jako kočka. Můj odhad byl správný – vypadá ještě o něco starší než já. Nestává se často, že by se Cestu povýšení někdo odhodlal zdolat tak pozdě – a uspěl. Bázeň, kterou tohle místo vyvolává, je posvátná a většina adeptů sem přichází ještě jako děti, které snáz překonají strach. Já sama pochybuju o tom, že bych se sráz odvážila zlézt znovu.

„Vítej v Raon'Draig, sídle daigeanských císařoven," řeknu obřadně a podám ženě misku s vodou. „Já jsem Maeve, jedna z adeptů."

„Sarbinaz. Díky."

Několika hltavými doušky misku vyprázdní a já mezitím přemítám, jestli jsem jí rozuměla správně. Sarbinaz? Takové jméno jsem nikdy neslyšela.

Žena se chápavě ušklíbne. „Tohle bys svýmu dítěti neprovedla, co? Kdesi na Lávových ostrovech prý Sarbinaz znamená Ta druhá a běžně se dává druhorozeným holkám. Můj mizerný starší brácha měl větší štěstí a matka ho pojmenovala normálně."

„To jméno by se hodilo spíš ke mně," pousměju se, překvapená její otevřeností. Vždycky jsem byla druhá za Aislinn a dost pochybuju o tom, že ji někdy v něčem předčím.

Sarbinaz si mě prohlíží bystrýma tmavohnědýma očima. „Jak to, žes tady na mě čekala?"

„Byla to náhoda. Mimochodem, nemohla sis vybrat lepší načasování. Zítra je Noc výzvy a před chvílí jsme se dozvěděli, že se letos zapojí i císařští draci."

Sarbinaz si odfrkne a znovu si naplní misku vodou. „Císařští draci jsou mi fuk, mně stačí obyčejnej." Napije se a pak si opláchne do krve sedřené dlaně. „Doufám, že tady máte schody. Lezení po skalách mám momentálně plné zuby. Hele, neměly bychom odtud náhodou vypadnout?"

Kývne bradou směrem k bráně, jejíž dlouhé kovové bodce se natahují k mrakům jako dychtivé prsty, připravené čerpat sílu z úderů blesků. Kdyby sem teď uhodilo, nějaký postranní výboj by nás mohl zabít obě.

„Jo, měly, a fofrem," vzpamatuju se. „Vezmu tě do křídla adeptů a cestou ti všechno vysvětlím."

Vyběhneme po schůdcích a poklusem míříme k ubikacím adeptů; dešťové kapky rychle začínají houstnout a dopadají s čím dál větší prudkostí. Sotva dorazíme k paláci, oblohou projede blesk a udeří přímo do brány, a ta se rozzáří přelévajícími se výboji.

„Pěkná podívaná," ohlíží se Sarbinaz. „Divím se, že mě to nespálilo na škvarek."

„Občas se to stává," zamumlám a pospíším si, abych už byla z deště pryč. „Brána blesků sama rozhoduje o tom, kdo si zaslouží projít."

Nahlásím Sarbinazin příchod správkyni, zařídím jí přidělení pokoje a ve stručnosti jí nastíním, jak by zítřejší výzva měla probíhat. Doufám, že jsem na nic důležitého nezapomněla; o zasvěcování adeptů se obyčejně stará správkyně, ale do Noci výzvy nezbývá moc času a nechci všechno nechávat jen na ní. Už jsem na odchodu, když mi Sarbinaz položí ruku na rameno.

„Jen mezi náma, když jsem tě viděla stát tam nahoře, myslela jsem, že mě shodíš dolů." V odpověď na můj šokovaný výraz

spiklenecky zamrká. „Takže ještě jednou díky, žes mi nepomohla.“

Uvolním se. „Jestli se mě zítra pokusí sežrat drak, počítám s tím, že za mě zaskočíš.“

„Zase tolik bych našemu kamarádství nefandila,“ zasměje se. „Uvidíme se, až bude po všem,“ dodá s jistotou, kterou já rozhodně necítím.

2.

POC VÝZVY

Těmi nejdůležitějšími přísadami jsou krev a odhodlání.
– z úvodu příručky *Jak se stát dračím letcem*

Pomineme-li velikost, nejnápadnějším rozdílem mezi ỳdraigem a gwyntem je jejich zápalná kapacita. Ta u gwyntů obnáší krátký plamenný výdech nozdrami o maximální délce tří stop (lidově zvaný zapalovač), zatímco ỳdraigové dokážou při plném výdechu vychrlit z tlamy sloupec ohně o délce několika set stop. Hořlavý plyn, který pravděpodobně vzniká rozkladem masité potravy v trávicím traktu, je přiváděn zpětnou trubicí a zažehán jiskrami ze zápalných orgánů. Zatímco gwyntové disponují jedním párem těchto orgánů umístěným na vnitřním okraji nozder, císařští draci se honosí dvěma páry v přední části tlamy.
– O dracích jižních teritorií

Příprava na nejdůležitější chvíli mého života začne výrobou svíčky. Její plamínek bude mým jediným průvodcem na noční výpravě do Dračích hřbetů a jen na něm a mém odhodlání bude záležet, jestli upoutám pozornost nějakého draka buď jako jeho letkyně, nebo snadná večeře.

Společně s Aislinn a další adeptkou Kayleigh hned zrána obsadíme palácovou kuchyni. Kayleigh je jedna z mála adeptů, kteří mají přístup do císařské části paláce. Je to málomluvná, křehce působící dívka s podobným tmavě kaštanovým odstínem vlasů, jako mám já. Pleť má možná o odstín světlejší, ale dnes je děsivě bledá a pozdrav ucedí přes semknuté rty, jako kdyby se bála, že se pozvrací, když pusu otevře jen o trochu víc. Aislinn se obezřetně stáhne dál, a tak je na mně, abych se vedle ní postavila k hrnci.

Ohřejeme vodu a v ní si každá v malé nádobce roztavíme voskovou směs. Použijeme přesně takové množství, aby nám svíčka pomohla odhadnout vzdálenost, na niž máme povoleno se v dračím teritoriu vydat. Pak přidáme nejdůležitější přísadu – pár kapek vlastní krve. Zaujatě sleduju, jak se jasně rudé skvrnky rozpíjejí ve zlatožlutém vosku. Až svíci zapálím, zabarví plamen osobností toho, kdo ji vyrobil. A právě podle těchto pro lidské oko nepostřehnutelných nuancí v odstínech plamene si draci vyberou své letce. *Anebo je to jenom pověra a prostě si nás očichají těmi obrovskými nozdrami,* napadne mě a přijde mi to mnohem pravděpodobnější. Víra v tradice asi nikdy nebude mou silnou stránkou.

Připravím si knot, na konci udělám smyčku a ponořím ho do vosku dost dlouho na to, aby pořádně nasákl. Pak nechám přebytečný vosk okapat a knot natáhnu. Počkám, až vosk vychladne na tělesnou teplotu, znovu knot namočím a přidám další vrstvu. A tak pokračuju až do chvíle, než je svíce dostatečně tlustá. Odříznu spodní část a ještě teplou svíci dotvaruju na desce kuchyňského stolu. Úplně nakonec odříznu smyčku na konci knotu.

„Pěkná nuda, co?“ okomentuje výrobní proces Aislinn, když si kritickým okem prohlížíme své výtvory.

„Náhodou, mě by to docela bavilo, ale chtěla bych zkusit nějakou ozdobnější,“ nesouhlasím.

„No, když si tě nevybere žádný drak, můžeš vyrábět svíčky."

Zatnu zuby, abych Aislinn nevmetla do tváře něco podobně jízlivého. Každá si nervozitu vybíjíme po svém a pro ni je toho v sázce mnohem víc. Ode mě se neočekává, že se z teritoria vrátím jako letkyně císařského draka; a i já sama se bohatě spokojím s obyčejným gwyntem. Když má nervy nadranc, je Aislinn vznětlivá a protivná na všechny kolem. Mě duševní nepohoda připravuje o chuť k jídlu a nutí mě hledat úkryt a vyhýbat se lidem. I teď se, jakmile je to možné, z kuchyně v tichosti vytratím a zalezu si k sobě.

Do večera zbývá dost času, ale všichni se chystáme vyrazit nejpozději hodinu před západem slunce, abychom stihli přejít údolí a za soumraku už byli přichystaní na úpatí Dračích hřbetů. Znovu a znovu kontroluju, jestli jsem připravená, přestože toho s sebou moc neponesu – nepotřebuju nic víc než lucernu, zápalky a kožený měch s vodou. Pro lepší pocit si přibalím nůž, i když mě ani v nejbujnější fantazii nenapadá, jak bych ho dokázala použít proti drakovi. Než vyrazím do údolí, přinutím se sníst skoro polovinu večeře, protože mám strach, aby mé hlasité kručení v břiše nepřivábilo draka s podobně rozdrážděným žaludkem. Nic víc pro svou přípravu už nemůžu udělat.

Palác neopouštíme všichni společně, ale jak každý sám uzná za vhodné. Na nádvoří není vidět jedinou plačící a mávající matku; většina z nás má rodiče daleko odtud, a ti, co mají to štěstí, že s nimi žijí tady, si loučení odbudou vskrytu, za vápencovými zdmi paláce. Já jsem na posteli nechala ležet dopis, který bude do mé rodné vesnice odeslaný v případě, že se nevrátím.

Nejkratší cestou do údolí je schodiště ústící u křídla paláce, v němž je ubytovaná většina adeptů a sloužících. Má asi dva tisíce stupňů a je vytesané zpříma, takže uklouznutí, při němž se chodec nestihne pohotově zachytit bezpečnostního lana, vede ke střemhlavému pádu do hlubin. Není to zrovna pohodlný sestup,

ale nechce se mi celou horu obcházet přes Dolní palác a kolem jejího úpatí. Kameny po včerejším dešti stihly uschnout, ale stejně zbytečně neriskuju a neustále se dotýkám prsty lana přichyceného ke skále.

Cestou mám spoustu času na přemýšlení o pravděpodobnosti, s jakou mě dnes nějaký drak sežere. Za dlouhá staletí trvání tradice dračí výzvy se metodou pokus-omyl podařilo snížit tohle riziko na minimum. Zjistilo se například, že není rozumné posílat za draky adepty mladší osmnácti let. Emočně nevyzrálí jedinci, zato zavánějící mladším a křehčím masem, v nich ve zvýšené míře probouzeli potravní pudy. Další pojistkou, na kterou spoléhám, je stádečko ovcí, které naši pastýři včera zahnali do údolí. Plné břicho je základ dračí ochoty uzavřít pouto s letcem – obzvlášť když nikdo pořádně neví, proč se draci k něčemu takovému uchylují. Pochybuju, že nás na hřbetě trpí z čiré velkorysosti. Možná jim příležitost nahlédnout do lidské mysli pomáhá chránit teritorium před naší rozpínavostí. Nebo naše dlouhá a mlhavá společná historie nějak souvisí s tajuplným posláním Dračí císařovny, jak určitě doufá Aislinn. To já jsem si na pověsti a legendy ani jako dítě nijak zvlášť nepotrpěla. Vždycky mě mnohem víc zaměstnávala práce a shánění něčeho k snědku; a i teď bych se měla upnout k nějakým praktičtějším myšlenkám. Přidržím se lana, postavím lucernu a snad posté zkontroluju, že mám v kapse bezpečně uložené zápalky.

Už jsem skoro u paty schodiště, když za sebou uslyším volání. Ohlédnu se a uvidím, jak mě dohání Aislinn.

„Zpomal, nebo si zlomíš vaz. A mě taky shodíš, až se budeš kutálet dolů!“ zakřičím na ni. Samozřejmě že neposlechne.

„Omlouvám se,“ zafuní, když ke mně doskáče. „Vím, že jsem na tebe byla protivná. Slibuju, že ti to pak vynahradím. Jo, a neuhodneš, kdo k výzvě dorazil na poslední chvíli!“

„Kdo?“ snažím se vyzvídat, ale Aislinn se jen zazubí.

„Nech se překvapit!“ Protáhne se kolem mě a pádí dál.

„Ty tajnůstkářská potvoro,“ zamumlám. Zrovna teď mi musí nasadit brouka do hlavy! Sarbinaz tím přece myslet nemohla. Že by se během výcviku s někým sblížila a já si toho nevšimla? Dlouho marně hloubám, kdo by to asi mohl být, než se můj mozek konečně probere a zase se začne zabývat draky.

Aislinn mi naposled zamává a zmizí mezi stromy. Vyrazím stejným směrem a brzy dojdu k řece Aibhaín, která pramení někde v Dračí domovině, protéká údolím a Dolním městem a obohacená městskými splašky se zase vrací zpátky na dračí území. Rozhodnu se zbytečně nepokoušet svůj orientační smysl a držím se po jejím levém břehu, protože vím, že mě bezpečně zavede na úpatí Dračích hřbetů. Vyšla jsem brzy, abych se cestou přes údolí zbytečně neuhnala, a než ho svým poklidným tempem přejdu, postupně mě předběhnou tři další adepti, žena a dva muži. Od vidění se známe a popřejeme si hodně štěstí. Žádného z nich nevnímám jako svého rivala – dokonce ani tu adeptku, s níž budu soupeřit o přízeň gwynta, a když na to přijde, vlastně i císařského draka. Platí jednoduché pravidlo – samci gwyntů si pro pouto vybírají ženy a naopak. Co se týče císařských y'draigů, v celé zaznamenané historii Daigeanu žádný z nich neuzavřel pouto s mužem. Mezi Tengery na dalekém severu to zase chodí opačně a tamní císařští khaanové si vybírají výhradně mužské letce.

Řeka mě dovede do širokého sedla mezi dvěma hraničními horami Dračích hřbetů, kde se uvelebím a čekám, dokud se nesetmí. Pokud vím, divocí draci se v údolí ani na vrcholcích Dračích hřbetů obyčejně nezdržují; jejich domovinou je zapovězené území za linií těchto hor. Přilétají blíž až v předvečer Noci výzvy, přivábení hlasem zvonů a bekotem obětních ovcí.

Když oblohu začíná zvolna potahovat soumrak, opustím hranici a po kamenitém svahu zamířím hlouběji do hor. Často zakopávám, protože upírám zrak nahoru a proti tmavnoucímu nebi se snažím

zahlédnout siluety draků, kteří se vznáší někde vysoko nade mnou nebo mě pozorují usazení na skalách jako mlčenliví diváci. Je to ode mě sobecké, ale pevně doufám, že každý z nich spokojeně tráví nějakou ovci. Teprve když už si skoro nevidím pod nohy, zastavím se, vylovím z kapsy zápalky a odhodlaně zapálím svíci. Sotva plamínek zachvátí knot, instinkty na mě začnou řvát, ať ihned zapadnu někam pod stromy, ale já na ně nedbám. Draci si určitě dokázali vyvinout účinnou strategii, jak dostat kořist schovanou v lese (a možná si ji přitom i trochu opéct), a navíc před nimi nechci vypadat zbaběle. Být sežraná, navázat pouto s drakem, nebo se vrátit bez něj – výzva mi teoreticky nabízí mnohem lepší šance než Cesta povýšení. Včas zarazím svoji představivost, která začala pracovat na tom, jestli mě drak pořádně rozkouše, nebo zhltne vcelku, takže se nezraněná sklouznu až do žaludku a tam se udusím, utopím, nebo se budu zaživa rozkládat.

Jak se asi vede ostatním? Naivně jsem si představovala, že za tmy uvidím rojnici tvořenou bludnými světýlky luceren, ale zahlédnu jen jedno nalevo ode mě. Rozhodnu se držet tím směrem, ale příliš se nepřibližovat, tak aby měl každý z nás dost prostoru na přivábení svého draka. Nebo být dostatečně daleko pro případ, že by toho druhého začalo něco žrát. Vosk mé svíce pomalu měkne, odkapává a odměřuje mi čas. Až shoří do poloviny, měla bych se obrátit a vydat se nazpět, abych se nezatoulala příliš daleko.

Tma zhoustla tak, že bych siluetu nalétávajícího draka poznala jen podle toho, jak svým tělem zastíní svit hvězd. Měsíc je v novu; netuším, jestli za tím vězí nějaký záměr, nebo je to náhoda. Ze všech stran ke mně doléhají podivné zvuky, jako by poblíž kroužili a vrzali drápky netopýři. S každým šustnutím ucítím v zádech varovné svrbění. Draci tu někde jsou, zatím nepozorovaní, a jejich nezájem ve mně zčásti probouzí úlevu. A zároveň se začínám cítit jako nechtěné zboží.

Zleva, kde jsem předtím zahlédla plamínek nějakého jiného adepta, uslyším pleskavé zvuky. Právě mu začínám závidět, že si ho nějaký gwynt vybral za svého letce, když se ozve hromové zaryčení následované děsuplným lidským výkřikem. Všechno se to děje dost blízko na to, aby ke mně vzápětí dolehly křupavé a srkavé zvuky.

Takže svou kořist rozkousávají. Jasně že jo. Já si taky ráda vychutnávám každé sousto. Vší silou si zakážu rozběhnout se opačným směrem, abych tu bestii bezhlavým úprkem nepřivedla na nápad ulovit si nášup, a přinutím se pokračovat dál. Prosím, ať to není Aislinn… Samozřejmě si nepřeju, aby to byl kdokoli z nás, ale to nic nezmění na tom, že přinejmenším jeden adept je po smrti.

Pevně zatnu zuby, které mi cvakají hrůzou. Mám obrovské nutkání uhasit svíčku a někde se skrčit, ale to by mi stejně nebylo nic platné. Varovali nás, že draci moc dobře vidí teplo, které jejich kořist vydává, takže bych musela být úplně promrzlá nebo se zahrabat pod zem. Nezbývá mi než pokračovat pod masožravou oblohou, z níž můžou každou chvíli vypučet spáry, zatnout se mi do zad a rozervat mě na dvě půlky. Snažím se přesvědčit sama sebe, že další výkřik, který se ke mně donesl, byl jen výrazem překvapení.

Trmácím se kolem úpatí jedné z hor, ale moje kroky víc než odhodlání řídí jakási odevzdanost. Pokaždé sebou už jen škubnu, když ke mně dolehne ozvěna výkřiku nebo v dálce zahlédnu zážeh plamenného dechu. Ať se pod rouškou tmy odehrává cokoli, není to nic vznešeně, až téměř slavnostně děsivého, jak jsem si Noc výzvy představovala. Je to ryzí lovecké představení hravých predátorů a jejich bezmocné kořisti. Možná se mýlím a každý plamenný výdech znamená jednoho úspěšného adepta. A možná se dnes nevrátí nikdo z nás.

Čas se zpočátku vleče a svíce jako by neubývala, ale když na ni po zdánlivě krátké prodlevě pohlédnu znovu, nevěřím vlastním

očím. Zbývá už jen asi třetina délky. Určitě jsem se ocitla na zakázaném území a měla bych se okamžitě obrátit na zpáteční cestu.

Jenže… Jaký život mě bude čekat, pokud se nestanu letkyní? Jestli jsem odmala měla nějaký sen, bylo to vylézt si na dračí hřbet a spolu s rodiči uletět před hladem a chudobou. Jakmile jsem trochu povyrostla a začala chápat, že pro splnění svých snů musím něco udělat, začala jsem lézt po skalách a připravovat se na den, kdy se pokusím zdolat Cestu povýšení. Aislinn se mi může klidně smát, že se přejídám, ale ji nikdy nebolel žaludek, když se z hladu pokoušela sníst něco nejedlého. Já si tuhle příležitost zasloužím, a možná mnohem víc než ona.

Znovu pohlédnu na svíci a odhodlám se jít vpřed tak dlouho, dokud nedohoří. Jak znám Aislinn, jestli je pořád naživu a zatím nenašla svého draka, jistě udělá to samé. A existuje ještě jeden způsob, jak bych mohla zvýšit své šance. Navzdory varovnému skučení svého pudu sebezáchovy se rozhodnu zamířit trochu výš a hlučně se škrábu po úbočí hory.

Vůbec netuším, jaký terén mám před sebou, ale po nějaké době se stoupání zmírní, až pokračuju skoro po rovině. Asi jsem se ocitla na nějakém nízkém hřebeni a teď mám, co jsem chtěla – je ze mě snadno přístupná návnada vystavená na odiv každému hladovému drakovi. Kamenité podloží mi pod nohama hlasitě křupe, ale přesto nepřeslechnu pleskot ohromných křídel, která utloukají vzduch někde zatraceně blízko. Okamžitě se zastavím a div si nevykroutím krk, jak se snažím určit směr, odkud zvuky přicházejí. Chvíli mě mate podivná ozvěna a pak mě polije horko, když si uvědomím, že ti draci jsou dva.

Útěk, boj, nebo zamrznutí na místě – to jsou tři možné varianty toho, jak reagovat na útok. Nic z toho mi proti drakovi absolutně nepomůže, ale moje tělo si musí vybrat z nabídky, a tak ztuhnu s hlavou vyvrácenou vzhůru. Aspoň že při tom nepadnu na bok, jak se to stává vyděšeným kozám. Ještě štěstí, že

jsem před chvílí potřebovala čurat; nejspíš už bych měla v kalhotách mokro.

Hrozivou rychlostí se ke mně snáší těžké dračí tělo. Pleskání křídel je čím dál hlasitější a mohutný obrys nad mou hlavou zastíní část hvězdné oblohy. Vzduchem se rozlehne hromový zvuk a já vůbec nemusím rozumět dračí řeči, abych v něm rozeznala ryčení hladového predátora. Tohle pouto mezi letcem a drakem potrvá jen do chvíle, než projdu jeho trávicí soustavou.

Na výzvu odpoví další zařvání a do temného obrysu nade mnou něco ztěžka narazí. Noční oblohu protnou dva ohnivé sloupce, jeden zlato-rudý a druhý modrofialový, a ozáří siluety dvou obrovských těl. Y'draigové! Napadne mě, jestli si svými plameny dokážou ublížit navzájem. Podle vzteklého ryčení se zdá, že se jenom pořádně rozzuřili.

Když už hledím smrti do tváře, pokouším se v ní odhalit aspoň ždibec skryté krásy. Noční souboj draků, i když z něj téměř nic nevidím a můžu jen poslouchat, jak na sebe řvou a škrábou jeden druhého drápy, je dechberoucí poslední představení. Nemám žádný rozumný důvod jednomu z nich fandit, ale stejně si vyberu toho modrofialového. Líbí se mi neobvyklá barva jeho plamene.

Souboj se přesouvá střídavě blíž a dál ode mě, a já pořád strnule stojím na místě. Jeden obzvlášť dlouhý plamenný výdech modrofialového sjede po šupinách jeho soupeře a ožehne mi levou paži. Bolest je tak intenzivní, že se mi zatmí před očima a s výkřikem padnu na kolena, divže neroztřískám lucernu, kterou vytrvale svírám v pravačce.

Rychle uhasím, co mi zbylo z rukávu, a vzmůžu se na to, abych si zranění polila zbytkem vody z měchu, ale víc nemá smysl se mu věnovat. Ne když mě vzápětí dorazí nějaký drak. Vyškrábu se zpátky na nohy. Obloha se naposled barevně zableskne a jeden ze soupeřů se vzteklým řevem vyklízí bojiště

o svou kořist. Myslím, že to byl ten rudý, ale s jistotou to říct nedokážu. Vítěz souboje se nerušeně snáší dolů ke mně. Přistane s těžkým zaduněním a já zvednu lucernu co nejvýš. Její světlo je stejně chabé jako nemilosrdné – nenechá mě na pochybách o tom, že drak přede mnou otevírá tlamu. Budu míň trpět, když mě spálí na uhel? Nebo mě jenom osmahne, aby si labužnicky vychutnal vůni pečínky? Můj mozek, ochromený bolestí a hrůzou, zvládá chrlit jen samé absurdní myšlenky.

Drak se ničím nezdržuje, natáhne krk a vydechne. Jeho horký dech mě ovane a cop mi na zádech poposkočí. Cítím kov a zamřelé maso, ale nic horšího; žádný palčivý žár a zápach své seškvařené kůže. Skoro jako by se pokusil o jemné pohlazení. Urputná bolest popálené paže záhadně mizí; ne, posouvá se přes rameno až k levé lopatce. Tam, kde mám znamení ard'teag. Drak skloní hlavu tak nízko, že kdybych se odvážila udělat pár kroků, mohla bych se ho dotknout, a natočí ji, aby si mě v záři lucerny mohl prohlédnout. Zornici má zúženou, jako by mu oko protínala čepel dýky, a duhovku křižuje změť klikatých čar. Mrkne, a já se to rozhodnu pokládat za přátelské gesto.

„Ehm, ahoj… Jsem Maeve," vypravím ze sebe.

Y'draig dalším horkým odfrknutím vyjádří své pohrdání nad mou ubohou slovní zásobou. Byl to ode mě naivní pokus; moc dobře vím, že draci nemají hlasivky uzpůsobené k tomu, aby přes ně dokázali cedit slova. S letci komunikují výhradně v myšlenkách a já momentálně nejsem připravená zvát ho do toho zmatku, který mi panuje v hlavě. Zdá se, že i on si to uvědomil. Párkrát váhavě přešlápne a pak se začne pomalu odvracet. Pochopím, že se chystá vzlétnout, a pozpátku klopýtám pryč, aby mě při startu nezasáhl ocasem, anebo hůř, nerozsedl. Cítím, jak přede mnou zavíří vzduch, když se do něj opřou mohutná křídla. Sleduju vzdalující se temný obrys, dokud ho proti hvězdám vidím, a teprve pak mi zvolna začne docházet, co se vlastně stalo.

Až tohle budu vyprávět Aislinn! Nejdřív se však odtud ještě musím dostat.

Pevně doufám, že když si mě y'draig takhle označil, budu před ostatními draky v bezpečí, ale nehodlám je zbytečně provokovat. Kromě nich tu žádní velcí predátoři nežijí; nanejvýš divoké kočky, ale ty jsou plaché a k člověku se nepřiblíží. Uvolním zdřevěnělé prsty, přehodím si lucernu do levačky a skloním ji tak, abych si viděla pod nohy. Co možná nejrychleji slézám dolů a hledám vhodné místo, kde přečkám zbytek noci. Podvědomě hledám úkryt mezi stromy, ale nakonec vezmu zavděk několika velkými balvany, mezi které si zalezu a schoulím se do klubíčka. Sfouknu zbyteček svíce a zůstanu v téměř naprosté tmě, z níž brzy začnou hlasitě vystupovat znepokojivé zvuky nočního života. Většinu z nich vydávají hlodavci, netopýři a ptáci, ale dvakrát zaslechnu poblíž přeletět něco mnohem většího. Nutím se k ostražitosti; každou chvíli se však přistihnu, jak se místo toho vracím k setkání s císařským drakem, až nakonec vyčerpaně propadnu spánku.

Vzbudím se ještě za šera, už jako samozřejmá součást přírody, po které se čile promenáduje hmyz. Smetu ze sebe nějakou článkovanou potvoru a prohlédnu si levou paži. Látka shořela na prach a kůže v místě zásahu je rudá a podrážděná, ale to je všechno. Mnohem víc mě teď pálí arďteag na lopatce, jako by veškerý žár z dračího plamene vstřebal on. Celá rozlámaná vstanu a vydám se směrem, který podle mého nejlepšího odhadu vede zpátky k paláci. Můj orientační smysl není kdovíjaký, ale naštěstí mi pomůže vycházející slunce. Zanedlouho narazím na řeku, která bude mým nejspolehlivějším průvodcem. Napiju se, ochladím si vodou paži i znamení na lopatce a pokračuju údolím podél toku Aibhaín. Neustále se přitom ohlížím po dracích, ale už nezahlédnu ani jediného. Nenarazím ani na žádné ožehlé místo se zbytky sežraného adepta a začnu se cítit trochu klidnější. Třeba to zdánlivé

noční drama vůbec nebylo tak zlé, jak se mi včera potmě a vystrašené zdálo.

Něco z výcvikového drilu ve mně přece jen muselo zůstat, protože bez ohledu na hlad a únavu postupuju docela rychle. Zpomalí mě teprve výstup po schodišti, při němž si musím několikrát sednout a odpočívat. Časoměrný zvon, který se chvíli před tím, než dosáhnu vrcholku, ozve z paláce, odbíjí půl jedenácté.

Před ubikacemi na návrat adeptů trpělivě čeká dvojice sloužících s obvazy, mastmi a občerstvením. Když mě uvidí, úlevně se usmějí, ale brzy se jim do tváří vrátí ustarané výrazy. Nechám si ošetřit paži a vezmu si malý kelímek s měsíčkovou mastí, abych si na pokoji mohla potřít i pálící ard'teag.

„Kolik se nás vrátilo? A byla mezi nimi Aislinn?" vyptávám se s obavami.

„Prozatím se vrátilo devět adeptů. Nástupkyně Aislinn v pořádku dorazila asi před hodinou."

Nasucho polknu. Jenom devět? Ohlédnu se ke schodišti, ale není moc pravděpodobné, že by se po mně objevil ještě někdo další.

„Obě letky se brzy chystají vyrazit a pátrat po raněných," dodá sloužící.

Přikývnu, jako by mě tím uklidnila, přestože taková záchranná mise nemá naději na úspěch. Po dračí večeři těžko zůstanou nějací ranění. V tom nejlepším případě mohli někteří adepti ztratit orientaci a zabloudit příliš daleko.

Po návratu z Noci výzvy se od adeptů očekává, že se dostaví k audienci u regentky, takže se hned vydám do svého pokoje připravit se na předvolání. Cestou se zastavím v kuchyni a poprosím, aby mi poslali nějaké pořádné jídlo. Přestože jsem část noci prospala, padá na mě únava a jen s velkým úsilím se přiměju dojít do společné koupelny v patře a rychle se umýt. Jako Aislinnina

kamarádka mám sice přístup do císařských lázní, ale tam bych nejspíš rovnou usnula. Když se vrátím osvěžená a zahalená do osušky, ve výklenku u dveří už na mě čeká mísa teplých jarních závitků. Mám takový hlad, že spořádám úplně všechny. A pak si konečně stoupnu před zrcadlo a podívám se, co mi na kůži napáchal dračí oheň.

Popálenina na paži vypadá pořád stejně, ale při pohledu na ard'teag se mi zastaví dech. Už se nedivím, že mi v zádech tak neodbytně škube. Jako by mi někdo hluboko do kůže vyryl symbol rovnováhy a vyplnil ho roztaveným kovem. Oba draci znázorňující protiklady, mrazivý Sioc a ohnivá Laibh, září modře a rudě, jako by jeden z nich hořel a druhý tál. Nevěřícně pozoruju odraz v zrcadle. Jak je možné, že ohnivý drak z jižního teritoria dokáže aktivovat polovinu znázorňující ledový element? Samozřejmě vím, co znamená symbolika Siocova rudého oka uprostřed chladné modři – oba protiklady se doplňují a jeden od druhého se nedá oddělit –, ale přesto mě takové silné propojení překvapí. Ještě chvíli se kochám a pak zívnu, až si málem vyvrátím čelist. Jsem příliš unavená, abych o čemkoli dál přemýšlela. Sáhnu pro dopis položený na posteli a pohodím ho na zem s úmyslem později ho spálit a napsat nový. Jen si na chviličku lehnu…